

Aflevering 43: Herinneringen aan de MMS (5)

Lia Geurts – Ceelen: MIJN HEERLIJKE MMS JAREN (1962/1968)

schoolfoto 1963

“Pap, ik mag toch toelatingsexamen doen voor de MMS”. Zo kwam ik thuis in het voorjaar van 1962 vanuit de lagere school St. Josef in Berghem. Er was een geschiedenis aan vooraf gegaan waar ik geen weet van had. Mijn vader (ons pap) heeft aan Zuster Marie-Jeannette (hoofd der school) gevraagd om mij aan te melden voor het toelatingsexamen van de MMS. Zonder overleg had zij mij aangemeld voor het toelatingsexamen van de MULO omdat beide op dezelfde dag plaatsvonden. Ons pap opnieuw naar school in overleg met het bovenstaande als resultaat. En gelukkig ben ik geslaagd voor het toelatingsexamen!

In de zesde klas van de lagere school waren we met ca. 35 meisjes en 6 ervan kregen twee maal per week extra bijles in taal en rekenen om het niveau omhoog te krikken zodat zij “door konden leren”. De rest van de meisjes gingen naar de VGLO, de school die ook door de Zusters van Liefde werd gerund.

Uiteindelijk gingen Willemien en ik naar de MMS en de overige 4 naar de Mulo.

Elke ochtend kwam Willemien mij ophalen en fietsen we samen naar school.

En het was een wereld van verschil. Ik keek mijn ogen uit. Wat een prachtige school en wat een sfeer. Geen non te bekennen en allemaal nieuwe mensen. Leuke jonge leraren met elk een eigen vak en elk lesuur verhuizen naar een nieuwe klas. En een klas vol nieuwe meiden overal vandaan en een heel nieuwe dynamiek. Een school met regels: de voordeur alleen voor leraren en de prachtige hal met aan twee kanten een trap met eenrichtingsverkeer. Alle klassen kwamen uit op die hal met een drukte vanjewelste bij de zoemer en het einde van de les. Oh ja, en de docentenkamer was verboden gebied voor

Geschiedenis van de school in fragmenten

de leerlingen.

En dan de eerste Franse les. De leraar Frans, meneer de Kort, vroeg: “wie weet wat “une tasse du café” betekent”? Mijn dorpsgenoot stak haar vinger op en antwoordde: “een tas koffie” en de hele klas lag in een deuk. Wij hadden in de zesde klas geen Frans gehad en in Oss kende ze het Berghems dialect niet.

Gelukkig hebben wij er beiden geen complex aan overgehouden maar het geeft wel aan dat wij een (grote) achterstand hadden tot de meeste klasgenoten.

Ik liet het allemaal over me heen komen, zocht mijn weg in deze nieuwe wereld en genoot. Ik maak makkelijk contacten, houd van een babbeltje (of twee/drie) en van gezelschap en feestjes.

We vierden jaarlijks met de hele school de verjaardag van directeur Van Esch en kregen dan 's middags een film te zien in de bioscoop.

In de aula van de school werden schoolconcerten gegeven o.a. het trio Pim Jacobs en Rita Reijs, Herman Krebbers met de jonge violiste Emmy Verheij en Neeltje Maria Min die het prachtige gedicht “Voor wie ik liefheb, wil ik heten” declameerde.

Ik deed mee aan declamatiewedstrijden (na schooltijd) en won in mijn leeftijdsgroep (klas 1) de eerste prijs (boekenbon van fl. 10,00) met het gedicht “Oliviertje Smit” van Annie M.G. Schmidt. Ik draag het nog wel eens hardop voor tijdens lange wandelingen!

In klas 1 en 2 zat ik na school op studieles. In het tekenlokaal kon je je huiswerk maken, met woordenboeken en atlassen van school met een leraar als surveillant. Met twee broers en twee zussen thuis was dat een mooie uitkomst.

Tot het laatste schooljaar hadden we 32 lesuren verdeeld over 6 dagen.

Ja, op zaterdag gingen wij ook nog naar school voor 2 of 3 lesuurtjes.

Huiswerk maken deed ik ook vaak op het

allerlaatste moment, 's

ochtends heel vroeg maakte ons pap, op mijn

verzoek, mij wakker en zat ik in de huiskamer

met de radio zacht aan, mijn woordjes te leren,

meer luisterend naar de muziek op Radio Veronica dan intensief

studeren. Ik herinner me meer alle activiteiten die er zijn geweest buiten het les krijgen om.

We organiseerden klassenavonden op school met muziek en een toneelstukje en met begeleiding van je klassenleraar. Hele verkleedpartijen en veel gegiechel de hele avond en gezelligheid.

Geschiedenis van de school in fragmenten

v.l.n.r. Rina, Ineke, Anneke, Rieky, Henriette en zittend Willemien en Francie

In de laatste twee jaar mochten we onze klassenavond buiten de school organiseren met jongens erbij (!). Dat was niet altijd makkelijk, waar haal je die vandaan? Sommigen hadden al een vriendje maar de meesten niet. Dan maar een klas HBS- jongens uitnodigen die graag van de partij wilden zijn. En altijd was er wel een leerkracht bij. De school voelde voor mij vertrouwd en veilig, een verlengstuk van thuis en ik ben er zelden met tegenzin naar toe gegaan.

De buitenschoolse activiteiten hadden aan mij een trouwe deelnemer: De Rosamars van 20 km. in Nijmegen voor het goede doel en de chansonavonden met leraar meneer Creighton. Op een avond in 1967 (27 april) luisterden wij naar muziek en uitleg toen buiten om 20.00 uur volop de sirenes loeiden. Wij naar buiten met z'n allen. Daar hoorden we dat er een Prins was geboren: Prins Willem Alexander. In de herfstvakantie van de derde klas organiseerden we met een aantal klasgenootjes een fietstocht naar de Bedafse Bergen bij Uden en er ging begeleiding vanuit school mee die van ons groepje de foto maakte. Een fantastische en gezellige dag.

In 1965/66 (ik zat in 4B) werden er vele activiteiten georganiseerd ter voorbereiding van het 20-jarig bestaan van de school en ik deed mee. Filmopnames vanuit het eerste complex van de school waarvoor we oude kleding en een oude fiets mee moesten nemen om de tijd van 1947 zo precies mogelijk na te bootsen. De volgende dag filmopnames met moderne kleren en hoge hakken! (Zit vast nog in het archief). Onze muziekleraar Wim Jansen maakte

Geschiedenis van de school in fragmenten

een musical over het wel en wee op school met koor en artiesten (leerlingen en leraren). Regelmatig oefenen voor schooltijd van 07.30 tot 08.30 zingen en daarna begon de schooldag.

Een lied is mij nog altijd bijgebleven op de melodie van Françoise Hardy: "Tous les garçons et les filles" met als refrein:

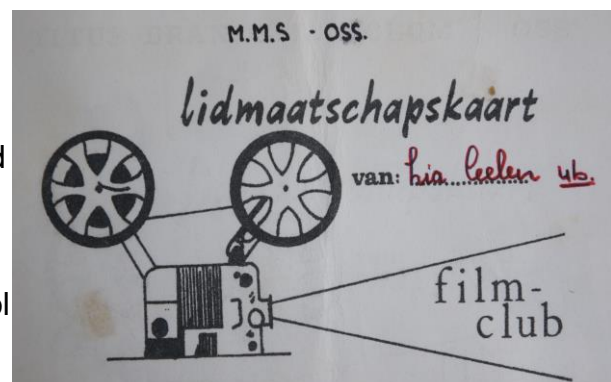
*Iedere maandag hetzelfde gedonder
Prenez une feuille de papier
Iedereen pakt een proefwerkblaadje
en schrijft dan al zuchtend mee
à la gauche, à la droite
à la gauche, à la droite
leg dat blaadje opzij
zit er niet zo te spieken jij
meneer De Kort, vraagt in 't Frans
wat is huis wat is gans
Oh ik weet het niet meer
onvoldoende dan maar weer*

Het was een fantastisch jaar en niet gek natuurlijk dat ik het nog eens mocht overdoen. Mijn rapport viel thuis op de mat en dan wist je het wel. "Vind je het niet erg pap, dat ik ben blijven zitten" vroeg ik en zijn antwoord is me altijd bijgebleven: "Als je het komend schooljaar net zo vrolijk bent als dit schooljaar mag je van mij nog wel een keertje blijven zitten"!

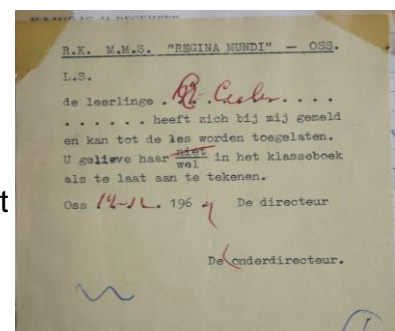
Muzikleraar *Jansen* was een van mijn favorieten. Met z'n allen zingen uit het boekje "Zing" of "Viva la Musica" met mijn favoriet meerstemmig "Au claire de la lune" maakte mijn dag al geslaagd en het luisteren naar klassieke muziek eerst zonder en daarna met uitleg maakte de muziek nog mooier. Bij "De Moldau" van Smetana hoor ik nog steeds het geluid van de stromende rivier.

Ik nam deel aan een vakantie cursus in 1966 op vrijwillige basis in kasteel Well bij St. Opbouw- en Vormingswerk Noordelijk Limburg (beroepskeuze).

Ik deed mee aan bijna alle activiteiten en had (en heb) een brede belangstelling. Ik was lid van de filmclub met bv een weekend films kijken van regisseur Ingmar Bergman en werd zelfs met een taxi 's avonds naar school gebracht en opgehaald (uit Berghem die toevallig toch in Oss moest zijn!).

Elke klas had een eigen klassenboek (destijds: klasseboek!) met de foto's van de de leerlingen en waarin leraren het huiswerk schreven en wie er te laat was, wie er een onvoldoende had en wie er uitgestuurd was. De conciërge meneer Hes hield dat allemaal bij en je kon er een groene kaart voor krijgen wanneer je in een week drie maal in het boek gestaan had. Deze kaart moest je thuis door je ouders laten tekenen zodat zij konden zien wat je uitspookte.

Elk jaar werd een leerling gekozen die verantwoordelijk was voor het klassenboek, het 's morgens ophaalde bij de administratie en bij elke les aan de leraar gaf en weer terugkreeg. Menig jaar heb ik me daarvoor met plezier opgeworpen.

Aan de PAX CHRISTIE voettocht van 4 dagen in november 1967 nam ik enthousiast deel met deelnemers uit heel Nederland. Een gemêleerde groep die voor hun eindexamen zat en ik kende niemand wat ik weer heel spannend vond. Heel veel serieuze gesprekken gevoerd over allerlei onderwerpen die ons bezighielden.

Dat de meestal jonge leraren het wel zwaar hadden met al die puberende meiden, had je toen niet in de gaten. Op een vraag van een leerling antwoordde een docent: "Wat schat je?". "Maar meneer toch, wat zegt u nou?" Hij kon er gelukkig wel de humor van inzien. En we waren echt niet altijd gezellig. Soms haalden we het bloed onder de nagels van de leraar(ares) vandaan en zelfs een keer ging er een huilend de klas uit. Daar waren we wel van geschrokken en hebben onze excuses aangeboden.

Het laatste schooljaar (1967-1968) was heel anders dan de vorige schooljaren. Voor het eerst zaten er jongens op school (in de eerste klassen) want Regina Mundi werd Maaslandcollege en de Mammoetwet zorgde ervoor dat de MMS langzaam werd afgebouwd. De sfeer op school veranderde ook en ik was toe aan mijn eindexamen. De laatste mondelinge beurt had ik op dinsdag 11 juni en meteen 's middags kregen we de uitslag. Gelukkig Geslaagd. Op een platte kar achter een tractor reden we door Oss en volop feest.

Met ons vaste groepje hadden we in de school een eindexamenfuif georganiseerd voor onze klas en alle leraren die we het laatste jaar gehad hadden. Drank ingekocht, chips etc., de boel versierd en alles met toestemming van de directeur. En natuurlijk na afloop alles opgeruimd!

Ik had al enkele maanden een Frans vriendje en tijdens dit feestje kwam meneer Creijghton erachter waarom mijn Frans zo goed vooruit was gegaan!

De heer Offermans (Nederlands, Lia, Robèrt en de heer Creijghton (Frans)

Ineke en de heer Buitenrust Hetteema (Duits)

Ik denk nog regelmatig aan de leraren die ik gehad heb maar enkele springen er toch uit.

Paul van Ernich: gymleraar en de liefste en warmste leraar ever. Veel meiden waren gek op hem.

Hij liet je voelen dat je er toe deed. Tijdens zwemmen i.p.v. gymnastiek bleek dat ik een van de weinigen was die niet kon zwemmen en dus alleen in het ondiepe bad moest blijven. Dankzij zijn extra aandacht en zijn privélessen heb ik mijn zwemdiploma gehaald.

Hij liet ons kennismaken met allerlei sporten: hockey, softbal, volleybal, trefbal, atletiek. Hij zette horden uit (in de laagste stand) op het sportveld en toen ik aan de beurt was bleef ik

stokstijf staan voor de eerste horde. Ik durfde niet! Hij lachte: "je hoeft alleen maar je been op te tillen en erover te stappen". Ik, toen bijna 1.72, heb het nooit gedurfd. Uiteindelijk wel in 1982 in Hoofddorp een van de oprichters van Atletiek Vereniging Haarlemmermeer en sinds 1999 erelid!

Pater T. v.d. Hoek, Godsdienst. Je verjaardag vierde je met de klas. Je nam een pak Bastogne koeken mee, deelde die uit in de klas en aan elke leerkracht waarvan je die dag les. Zo ook aan Pater van de Hoek. "Hoe oud ben je nu?" vroeg hij "Sweet sixteen en never been kissed" was mijn antwoord. "Nou, maak dat maar iemand anders wijs maar mij niet" was zijn commentaar.

Meneer De Rooij, Godsdienst: liet ons kennismaken met andere geloven en stelde voor om een keer een andere kerk te bezoeken dan je eigen kerk op zondag. "Dus dan twee maal naar de kerk" was het commentaar. "Nee", legde hij uit "in plaats van". Dat kon dus ook!

Meneer Appels, Nederlands: verzamelde woorden in het dialect en daar kon ik hem wel bij helpen. Ik ging zelfs extra naar mijn oma om woorden in het "Bèrgs" te leren en aan hem door te geven. En mijn oma ook weer heel blij!

Meneer Offermans, Nederlands die ons op zijn eigen wijze aan het lezen heeft gekregen. Met rode oortjes Wolkers en er zelfs mijn eindexamen werkstuk van gemaakt.

Meneer de Beer, Geschiedenis kon heel boeiend vertellen en heeft in 1968 een Tweede Kamerverkiezing gehouden in de klas. Wij waren daar nog totaal niet mee bezig. Je mocht destijds pas stemmen met 21 jaar. Ik weet nog dat ik in eerste instantie stemde op de CPN omdat ik "samen delen" en "gelijkwaardigheid" zo belangrijk vond (en nog steeds vind). Na de

Geschiedenis van de school in fragmenten

verkiezingen legde hij uit waar de partij voor stond en hoe het in het echt werkte. Bij de tweede ronde ben ik toch maar naar de PSP gegaan.

Juffrouw Ceelen, Wiskunde: nee, echt geen familie!

Meneer Creijghton, Frans: We mochten op de literatuurlijst voor het eindexamen ook een Frans Chanson plaatsen en ik koos "Inch Allah" van mijn idool ADAMO. De gecommitteerde, Mevrouw De Beaufort, vroeg honderduit en ik maar praten over het chanson en Adamo en hield het zeker 10 minuten vol! Meneer Creijghton verbaasde zich na afloop over mijn goede Frans. "Heb je me altijd voor de gek gehouden?" vroeg hij toen ik klaar was. Pas bij ons afscheidsfeestje kwam hij erachter!

Meneer Hes, Conciërge, streng maar rechtvaardig zou ik vandaag de dag zeggen maar destijds had hij het wel moeilijk met al die meiden. Ik bleef regelmatig over en hij zette daarvoor ook nog enkele potten thee. Je moest dan wel heel snel zijn anders was alles op en moest je je brood zo opeten of aan de kraan gaan hangen.

Tot slot:

In januari 2022 kreeg ik mijn leerlingenkaart per e-mail toegestuurd. Ik was verbaasd mijn resultaten zo bij elkaar te zien. Was ik destijds beter in wiskunde dan in taal? Had ik meer tijd moeten besteden aan mijn huiswerk i.p.v. alle buitenschoolse activiteiten?

Het is gelukkig goed gekomen en als pensionado kan ik niet alleen terugkijken op een mooie schooltijd maar ook op een goed werkbaar leven met verhuizingen met manlief en kinderen (Rhenen, IJsselstein, Hoofddorp, Bergen Noord-Holland), vele mooie baantjes als directiesecretaresse en de laatste 15 jaar tot mijn pensioen bij een grote dienst van de gemeente Amsterdam.

Op de MMS zijn vele kleine zaadjes geplant die opgebloeid zijn in mijn verdere leven en waar ik tot op de dag van vandaag nog profijt van heb.

*Januari 2022
Lia Geurts-Ceelen*

Bronnen: schoolagenda's, dagboeken en mijn herinneringen.